

Uno Pore

Kuoleman valtakunnassa

Kuolemahan on meille eläville ihmisille sielullisesti yleensä hyvin kaukainen asia sikäli, että verraten harvoin, jopa vastenmielisesti siitä keskustelemme, vaikka, niin kuin eräs kirjailija (Busch) sanoo: ”Ei mikään ole varmempaa kuin että me kuolemme, eikä mikään epävarmempaa kuin se, milloin kuolema tulee.” Jokaisen meistä on kuoltava.

Itse asiassa tuo seikka, että yleensä verraten vähän vaivaamme päätämme kuoleman ajatuksella, on aika lailla merkillinen, vaikka näemme tämän tästä omaisemme tai ystävämme siirtyvän pois tästä maailmasta. Se jo sinänsä todistaa, että emme oikeastaan usko siihen, että kuolema on kaiken loppu. Meillä on kuin vaistomainen tieto elämän jatkumisesta. Tämä tieto pohjautuu siihen, että me kaikki olemme vakuuttuneet siitä, että me ns. sieluina olemme jo nyt olemassa fyysisestä kehostamme riippumatta, tai ainakin siitä, että sielullisina olentoina olemme enemmän kuin kehomme. Ja jos olemme tutustuneet hypnotismiin, telepatiaan ja uudempaan parapsykologiseen tutkimukseen, tämä vaistomainen tietomme voi muuttua hyvinkin perustelluksi.

Totuudenetsijoinä me emme kuitenkaan pysähdy näihin tietoihin, vaan otamme avuksi kaikkien uskontojen opetukset, joihin suurin osa ihmiskuntaa on aina uskonut. Niiden yksimielinen todistus on, että ihminen elää kuoleman jälkeen. Ja lisäksi ne kertovat yksimielisesti, että jos ihminen on ollut hyvä ja siveellinen olento maan päällä, hänen on helppo elää kuoleman jälkeen ja että kuoleman jälkeen paha saa rangaistuksensa.

Sanoi Väinämöinenkin:

Älkäätte imeisen lapset,
Tehkö syytä syyttömälle,
Vikoa viattomille.
Pahoin palkka maksetahan
Tuolla tuonelan koissa.
Sija on siellä syyllisillä,
Vuotehet viallisilla,
Alus kuumista kivistä,
Palavista paateroista,
Peitto kyistä, käärmehistä,
Tuonen toukista kuottu.

Tämähän tuntuu jokaisesta uskottavalta.

Senpä vuoksi ei meidän pitäisi olla vaikeaa pitää todennäköisenä myös niitä yksityiskohtaisempia kertomuksia kuolemanjälkeisistä tiloista, joihin voimme tutustua nykyaikaisessa teosofiassa ja ruusuristiläisyydessä. Kun tarkkailemme omaa sielunelämäämme, nuo kertomukset tuntuvat hyvin uskottavilta. Omakohtaisen tieteellisen – tai okkulttisen – tiedon saaminen noista asioista on luonnollisesti toinen asia. Sehän merkitsisi, että me täysin itsetietoisina olentoina voisimme astua kuolemanjälkeisiin tiloihin ja tehdä siellä havaintoja; siihen verraten harvat pystyvät. Mutta niinhän on useimmiten tieteellisenkin tiedon laita. Kuinka moni meistä on käynyt esimerkiksi Australiassa? Emme kuitenkaan epäile, ettekö sellaista maanosaa ole ja etteivätkö ihmiset elä siellä niin kuin ihmiset yleensä.

Todellisia okkultisteja, kuoleman valtakunnassa käyneitä on aina ollut, ja he kertovat suurin piirtein samaa siellä vallitsevista olosuhteista. Onhan tietenkin näennäisiä ristiriitojakin, mutta ne ovat ymmärrettävissä. Onhan niitä tavallisissa matkakertomuksissakin. Kuinka ristiriitaisilta kuuluisivatkaan kertomukset, jos esimerkiksi Lapin asukas ja tummaihoisen joutuisivat Marsin

asukkaalle kertomaan jokapäiväisestä elämästään maan päällä. Hän ehkä ajattelisi, että toinen valehtelee tai ehkä molemmat.

Näiden tietäjien maailmankatsomuksen mukaan ihminen on seitsenkertainen olento. Hänellä on erilaisia ns. käyttövälineitä eli olemuspuolia, kehoja, jotka eroavat toisistaan tiheydensä puolesta ja ovat toinen toisensa sisällä kuin sipulin kerrokset. Tämän näkyvän kehomme, fyysisen käyttövälineemme tunnemme kaikki joten kuten, mutta emme ole aina tulleet ajatelleeksi, kuinka se voi olla elävä, vaikka se on aineesta kokoonpanttu. Joku merkillinen elämä panee sen toimimaan. Okkultismin mukaan fyysisen ruumiin tekee kehoksi eli eläväksi toinen ns. prinsiippimme, eetterikeho, voimakkeho. Kolmas prinsiippimme on tunne- eli astraalikehomme, jossa ilmenee tunne-elämämme, ja neljäs, mentaali- eli ajatuskehomme, joka on ajatuselämämme kannattaja. Fyysinen ja eetterikehomme vastaavat Paavalin ruumista (soma), tunne- ja ajatuskeho yhdessä sielua (psykyke).

Näiden neljän käyttövälineen eli kehon yläpuolella on ihmisen henki, Paavalin ”nous”, varsinainen ihminen, joka on kolminainen, Jumalan kuva, jumalainen tieto eli manas, jumalainen tunto eli rakkaus, buddhi ja jumalallinen tahto eli atma.

Nämä kaikki seitsemän olemuspuolta ovat meissä kaikissa jo nyt maan päällä eläessämme, vaikka kukin niistä oikeastaan asuu ja toimii omassa maailmassaan. Mutta ne kaikki vaikuttavat jo nyt meihin.

Eetterikehomme sulattaa ruokamme, antaa silmillemme näön ja korvillemme kuulon ja panee muistimme toimimaan. Se ilmentää itsensä myös ns. rauhasissamme.

Astraalikehomme vaikutus ilmenee esimerkiksi unissamme, sillä tajuntamme unessa siirtyy siihen. Unemme siten voivat olla todellisia seikkailuja astraali- eli tunnemaailmassa. Mutta myös täydessä päivätajunnassa voimme tuntea tuon tunnekehon vaikutuksen, jos esimerkiksi voimakkaasti suutimme. Suuttumuksen

hyökyäallot tulvivat tajuntaamme aivan kuin sisältä päin ja saavat ”veremme kiehumään”, niin kuin sanotaan.

Ajatuskehomme vaikutus voi tuntua esimerkiksi kuunnellessamme jotakin kaunista soitto- tai lauluesitystä siten, että ”tuntemme väreilyä selkäpiissämme”, ja avaudumme tajumaan jotakin ylimaallista, taivaallista ihanuutta.

Korkeimmastakin puolestamme, hengestämme voi meillä joskus olla kokemuksia, vaikka ne ovat harvinaisempia kuin edelliset. Sanokaamme, että ihminen oman henkensä uhalla pelastaa toisen hukkumasta; silloin hän voi tuntea kohoutu- vansa itsensä ulkopuolelle ja kokea hengen rauhaa, autuutta, joka on kaiken inhimillisen onnen ja nautinnon yläpuolella. Vielä harvinaisempi on todellinen uudestisyntymiskokemus, josta suhteellisen harvat pääsevät edelleen kokemukseen, jossa ihminen tietää ja tuntee olevansa ikuinen, kuolematon henki.

Nämä edellä mainitut kokemukset antavat meille jonkin- laisen mahdollisuuden ymmärtää psykologisesti kuolemanjäl- keisiä tilojakin, sillä noissa ns. hienommissa käyttövälineissä tulemme elämään kuoleman jälkeen.

Mitä siis ihmisen kuollessa tapahtuu?

Jumalan sanansaattaja, Kuolema, on seisahtunut kuolevan pääpuoleen. Tämän ruumis alkaa kylmetä jaloista ja käsistä al- kaen, ja vähitellen koko ruumis on kylmä ja tunnoton. Eette- rikeho on vetäytynyt päähän päin. Vain silmissä on enää elävä loiste, mikä todistaa, ettei ihminen ole vielä astunut ratkaisevaa askelta. Pian silmienkin loiste sammuu. Lääkäri tunnustelee suonta ja sydäntä, tarkastelee silmiä ja sulkee ne. ”Hän on kuol- lut,” toteaa lääkäri. Mutta tietäjän silmä näkee, ettei kuoleva ole vielä lopullisesti jättänyt fyysistä ruumistaan. Hänen henkensä, hän itse varsinaisena ihmisenä, on vetänyt ulos fyysisestä ruu- miista kuin tupesta eetterikehon ynnä tunne- ja ajatuskehon. Ta- junta, joka nyt on yhtä oman henkiminänsä kanssa, tarkastelee

kulunutta maanpäällistä elämäänsä yksityiskohdittain. Kaikki hänen elämänsä tapahtumat kulkevat ohitse uskomattoman nopeasti – ja kuitenkin hän henkensä silmillä ennättää arvostella: tuossa ja tuossa tein väärin, tuossa ja tuossa oikein. Tuo tarkastelu ei maallisesti arvostellen kestä kauan – puolisen tuntia, tunnin – mutta elämänkirjan tilinpäätös on valmis. Kun se on valmis, vainajan kasvoille leviää autuas hymy. Mitä hän näkee? Hän näkee monien omaistensa, rakkaitten ystäviensä, jotka vuosia sitten ovat siirtyneet pois, tulevan häntä vastaanottamaan uuteen maailmaan. Hän on silloin vakuuttunut siitä, ettei kuolemassa ole mitään hätää, koska siellä ovat hänenkin rakkaat ystävänsä ilmielävinä olemassa. Ja hänellä itsellään on uusi, terve, kevyt keho, jossa on helppo ja kevyt liikkua. Tästä kuoleman vaiheesta monilla voi olla kokemusta, esimerkiksi sellaisilla, jotka ovat olleet lähellä kuolemaa joko sairassuhteella ja sitten parantuneet tai jotka ovat esimerkiksi hukkumaisiltaan veteen. He ovat kokeneet ainakin tuon kuluneen elämän tarkastelun, mutta myös monet heistä ovat jo nähneet kuolleiden omaistensa tulevan heitä vastaan.

Jonkin aikaa, korkeintaan muutamia vuorokausia, vainaja voi olla eetterikehossaan, useimmiten horroksessa, mutta joskus voi siinä liikkua meidän keskellämme, joskus jopa ilmestyä näkyvästi omaisilleen tai ystävilleen, tai olla mukana omissa hautajaisissaankin, luonteenlaatunsa mukaan joko iloiten hänelle omistettujen menojen juhlallisuudesta tai ehkäpä hieman hymyillen jälkeenjääneiden turhalle surulle ja touhulle, sillä hän tuntee olevansa elävä ihminen, elävämpikin kuin ennen.

Pian vainaja vaipuu horrokseen. Hänet viedään Tuonen virran yli, niin kuin hänestä usein tuntuu, ja hän jättää eetterikehonsa, joka jää haudan yläpuolella leijaillemaan, tai jos ruumis poltetaan, se häviää eli haihtuu luonnonvoimiin fyysisen kehon palaessa. Okkultistit muuten suosittelevat tämän vuoksi fyysisen ruumiin polttamista.

Tässä siirtymisvaiheessa tapahtuu merkittävä seikka vainajalle, vaikkei hän sitä lainkaan huomaa: hänen henkensä eli korkeampi minänsä hänet jättää ja nousee omaan maailmaansa odottamaan kanssaveljeään, persoonallista ihmistä, jonka on kuljettava monien vaiheitten kautta. Tämä merkitsee persoonalliselle ihmiselle – Pekalle ja Paavolle –, että hänellä ei ole enää mahdollisuutta saada edes väläyksittäisiä kokemuksia hengestään puhdistusvaiheensa aikana.

Vainajien maailmassa, tuonelassa, kiirastulessa, tunnemaailmassa – on useita alatasoja eli piirejä, niin kuin maapallolla kiinteä maa asukkaineen, vesi omine olentoineen ja ilma lintuineen. Se, mihin piiriin kukin vainaja joutuu, riippuu hänen sielullisesta ominaispainostaan, hänen syntitaakkansa raskaudesta. Oskar Busch vertaa vainajan nousua piiristä toiseen tuonelassa ilmapallon nousuun ilmaan: maan pinnalla sillä on paljon hiekkasäkkejä pohjalastina, joita heittämällä yli laidan se kohoaa yhä ylemmäs. Näin on sielunkin laita kiirastulessa.

Jos hän on maan päällä elänyt himojen vallassa, hän joutuu tuonelassa alempiin piireihin. – Mikä on sitten tuo kiirastuli eli helvetin tuli, mistä suurissa uskonnoissa on puhuttu? Ihmisen kannalta se on ennen kaikkea psykologinen asia, sielullista kärsimystä, joka johtuu hänestä itsestään. Hän kuljettaa oman helvettinsä mukanaan. Persoonallisuus on yksin tuonelassa, ilman ajatuskehoaan ja henkeään, joiden avulla ihminen maan päällä jossakin määrin voi hillitä halujaan ja himojaan. Nyt hän on yksin himojensa ja halujensa parissa, ilman tyydyttämisen tai hallitsemisen mahdollisuutta. Eino Leino kirjoittaa helkavirressään ”Tumma” tästä seuraavasti:

Toukka seuloo seinähirttä,
Itse seulot itseäsi.
Ikävässä ainaisessa,
haikeassa, vaikeassa.

Ehkä ihminen eläessään oli ollut alkoholin himon vallassa. Kuoleman jälkeen tuo himo on jäljellä. Hän hakee viinaa, mutta mistään ei löydy pisaraakaan – ehkäpä vain tyhjiä pulloja. Kauhean näköinen tuollainen vainaja voi olla, sillä himo näkyy hänen koko olemuksessaan tuhat kertaa räikeämpänä ja selvempänä kuin täällä maan päällä, jossa paheet voivat näkyä vain jossakin määrin ihmisen kasvoista.

Tämä on esimerkki jostakin alhaisesta piiristä. Tuonelan ylemmät piirit ovat jo vallan toisenlaisia, niin kuin ihanan Välimeren rantojen luonto eroaa suuresti kylmän pohjoisnavan luonnosta. Siellä on spiritistien kuvaama kesämaa ihanine niityineen, kukkineen, metsineen ja puroineen.

Siellä ihmiset elävät suhteellisen onnellista elämää. Siellä ovat muodollisten uskontojen taivaat, Uusi Jerusalemi, Valhalla, muslimien paratiisi konkreettisina todellisuuksina, siellä monet temppelit ja koulut, tiedemiesten kirjastot jne., sillä tuonellassa, samoin kuin sitten taivaassa on ihmisen määrä purkaa itsestään ja kehittää kukkaansa se, mitä hän sieluna on ollut maan päällä.

Mutta mikä on tyypillistä tuonelalle? Voisimmehan ehkä monista kuvauksista ajatella, että tuonelan ylemmät piirit ovat jo taivasta, niin kuin muuten spiritistitkin tietävästi väittävät. Okkultistin ja siis hengen kannalta katsoen on olemassa eräs tärkeä tuntomerkki: tuonellassa kaikki on persoonallisesti rajoitettu, itsestä, muodollista. Tuonelan asukkaat, sangen kauniistakin harrastuksistaan huolimatta ovat kiinni ”kirjaimessa, joka kuolettaa”. Sillä minkä merkillisen havainnon voi siellä tehdä jokaisessakin piirissä – kaikkein korkeimmassakin? Tiedemies, vaikka hänellä on kaikki alansa kirjat ja vaikka hän saa tehdä sitä tieteellistä työtä, joka oli maan päällä hänen korkein halunsa, alkaa lopulta kyllästyä touhuunsa, vaikka se voi kestää kauankin. Hän heittää kirjansa ja paperinsa nurkkaan. Jonkin

uskonnon tunnustaja on hartaasti palvonut jumalankuvaansa, mutta kerran hän huomaakin, että tuo kuva onkin esimerkiksi ontto ja täynnä saastaa. – Ja tuo juomari lopulta huomaa, että hänen on luovuttava viinan etsimisestä.

Kun tällaiset ajatukset alkavat liikkua tuonelan asukkaassa, hän on loppuun palvellut kiirastulensa, alkaa tuntea suurta väsymystä, niin kuin ihminen maankin päällä kuoleman lähestyessä. Sillä hänkin on kuoleman edessä. Se on tuo ns. toinen kuolema, josta esimerkiksi Paavali puhuu Uudessa testamentissa.

Vainajia ei ole jätetty yksin kamppailemaan tuonelan kiirastulissakaan, sillä kaikkialla maailmankaikkeudessa vallitsee keskinäisen avunannon jumalainen laki. Vainajien auttajat, enkelit, jo jonkin aikaa taivaassa olleet edistyneemmät vainajat ja jotkut vielä maan päällä fyysisessä kehossaan elävät ihmiset, jotka ovat valmistuneet tähän valistustyöhön, koettavat kaikissa vaiheissa auttaa vainajia suhtautumaan oikealla tavalla kärsimyksiinsä ja tuonelan oloihin. Auttajat eivät luonnollisesti voi puhalttaa kiirastulia sammuksiin, mutta oikeaa suhtautumista he voivat neuvoa. He puhuvat esimerkiksi näin: ”Ikuista kiirastulta tai helvettiä ei ole, niin kuin olet saattanut ajatella muistellessasi kirkkojen väärää oppia, että ihminen joutuu joko ikuiseen helvettiin tai sitten taivaaseen. Yleensä jokainen ihminen joutuu sekä kiirastuleen että taivaaseen, mutta ennen kuin hän voi astua taivaaseen, kiirastulen on poltettava hänestä pois kaikki epäpuhdas ja huono. Tuohon tuleen, jonka itse olet sytyttänyt, sinun on astuttava vapaaehtoisesti. Älä pelkää, sillä tuliverhon toisella puolella on taivas, levon ja onnen maa, ihmisielen varsinainen koti.”

Tällaiset ovat tavallisen, rauhallisella tavalla kuolleen sielen vaiheet tuonelassa ennen kuin hän astuu taivaan portille.

Väkivaltaisesti surmansa saaneen kohtalo voi olla pahempi, vaikka luonnollisesti häntäkin autetaan. Se on kuitenkin monesti

vaikeaa, sillä äkkinäinen kuolema saattaa sielun eetterimaailmassa sellaiseen sekasortoiseen kiihtymyksen tilaan, ettei hän kuuntele ketään. Äkkiä kuollut voi uudelleen elää elämänsä viimeiset hetket, toistaa niitä toistamasta päästyään, niin kuin vioittunut gramfonilevy yhtä ja samaa sointua. Ei ole siis turha kristillinen rukous: Varjele meitä pahasta äkkikuolemasta. Mutta hänenkään kohtalonsa ei ole toivoton. Joku auttaja saa hänet lopulta kuulemaan itseään. Hän saa nukahtaa ja sitten siirtyä astraalimaailmaan, missä hän joutuu siihen piiriin, johon hän kuuluu.

Kun siis elämä tuonelassa on päättynyt, sielu menee tajuttomaksi ja kuolee, mutta syntyy kuin pienenä lapsena taivaaseen, ajatus- eli mentaalimaailmaan, jonne eivät ulotu tuskat eikä kärsimykset, ei edes niiden muisto. Täällä taivaassa saavat täyttymyksensä jokaisen ihmisen kauneimmat haaveet ja pyrkimykset. Jokainen luo oman taivaansa – niin kuin tuonelansa-kin –, vaikka myös samoin ajattelevat löytävät toisensa. Täällä jokainen tapaa ne ihmiset, joita hän maan päällä epäitsekkeästi rakasti – myös vielä maan päällä olevat, sillä heidän ovat jo nyt taivaankin asukkaita sieluina.

Äiti elää perheensä ympäröimänä, morsian tapaa rakastetunsa, ystävä ystävän, uskovainen uskonveljensä ja -sisarensa.

Elämä taivaassa ei ole turhaa vetelehtimistä tai harpunsoittoa, vaan työtä, vaihdellen lepohetken kanssa, niin kuin maan-kin päällä. Ja kuinka paljon enemmän ja voimakkaammin siellä voimmekaan tehdä mielityötämme, kun emme tarvitse unta emmekä ruokaa.

Ja minkä laatuista on työ taivaassa? Se on aluksi opiskelemista. Jokainen saa harrastaa sitä, mihin maan päällä oli eniten kiintynyt – eikä muuta toisaalta voikaan, sillä taivaselämäkin on vain maallisen elämämme ihannoitua jatkumista. Tiedemies voi edelleen jatkaa tutkimuksiaan, paljon avarammin näkö-

aloin kuin maan päällä tai tuonelassa, säveltaiteilija kuunnella ja luoda taivaallista musiikkia, runoilija kirjoittaa ihania runoja, filosofi rakennella maailmankatsomuksia. Täällä taivaassa ovat uudessa muodossa suurten uskontojen taivaat sellaisina, kuin ne ovat kajastaneet näiden uskontojen todellisten kannattajien mielissä, ja kaikkein korkeimpana, vaikka samalla kaikki taivaat läpäisevänä on Kristuksen taivas, harvimmin asuttu kaikista, jonne pääsevät kaikista uskonnoista ne harvat, jotka maan päällä eläessään ovat tunteneet ja tienneet olevansa henkiolentoja, kuolemattomia olentoja – uudestisyntyneet.

Mitä hyötyä ihmiskunnalle ja maailmalle on tästä taivaselämästä, sillä tuollainenkin kuvaus voisi johtaa ajattelemaan, että se on itsekästä elämää. Ensiksikin, nämä taivaassa elävät sielut toimivat enkeleinä tuonelassa ja johdattavat sielut kiirastulen jälkeen taivaaseen. Toiseksi he ovat sielullisessa yhteydessä maan päällä elävien ihmisten sielujen kanssa, joille he inspiraatioina voivat välittää taivaallisia näkyjä, viisautta, säveleitä. Maan päällä elävien säveltäjien teokset, suuret tieteelliset keksinnöt, suurten ihmisystävien aatteet ovat siten usein peräisin juuri näiltä taivaassa asuvilta vainajilta. Ja kolmanneksi: noissa taivaallisissa opinnoissa ja tehtävissä kehittyvät vainajien sisäiset kyvyt, niin että kun he sitten uudelleen syntyvät maan päälle, he helpommin voivat toteuttaa elämänsä kutsumustaan.

Taivaassa vainajat saavat oppia, että koko elämä on koulua, jonka tarkoituksena on tehdä ihminen Jumalan työntekijäksi niin näkyvässä kuin näkymättömässäkin maailmassa. Heille opetetaan, kuinka ihminen syntyy maailmaan yhä uudelleen, kuolee ja elää näissä kuolemanjälkeisissä tiloissa maan päällä keräämiensä ”eväitten”, niin huonojen kuin hyvienkin, edellyttämän ajan.

Kauan, jopa 1500–2000 vuotta sielu saa nauttia taivaan autuudesta. Siellä on ihmisen varsinainen koti. Mutta sitten sielu

väsyy taivaan autuuteenkin. Hänessä syntyy pyrkimys johonkin vielä korkeampaan, johonkin, joka on hänen yläpuolellaan. Hän kaipaava omaa kaksoisolentoaan, henkeään, ja yhtyy siihen, uppoaa kuin pisara valtamereseen, haihtuu kuin kaste ilmaan.

Koko kuolemanjälkeinen elämä on täten ollut pyrkimystä korkeamman minän, hengen yhteyteen, luopumista ensin alhaisemmista vioista tuonelassa ja sitten muista hienoimmista rajoituksista taivaassa.

Kuolemanjälkeinen elämä osoittaa siis meille vielä eläville tien, jonka, niin kuin tietäjät ovat opettaneet, me voimme kulkea jo fyysisessä kehossa eläessämme. Me voimme jo nyt astua kiirastuleen luopumalla heikkouksistamme ja paheistamme ja myös astua taivaan kautta avartamalla sielumme niin, että näemme kaiken lävitse henkemme silmin. Siten henki voi tulla meissä eläväksi jo nyt. Me voimme käydä lävitse uudestisyntymisen salaperäisen mysteerin, niin että olemme kotonamme, tajuina tuonelassa ja taivaassa.

Kun siis elämä taivaassa on päättynyt ja sielu sulautunut omaan henkeensä, kuuluu elämän lain käsky: ”Astu, oi ihminen, uudelleen maan päälle kouluun, sillä vain maanpäällisessä elämässä kaikki todellinen elämänviisaus on saavutettavissa. Vain maan päällä ihminen voi astua sen askeleen, joka tekee hänestä kuolemattoman olennon kaikissa maailmoissa.” – Sillä henki ei ole vielä saavuttanut päämääräänsä, joka sille aikojen aamuna annettiin: rakentaa temppeli, sellainen persoonallisuus, johon hän jumalaisena olentona voi ottaa pysyvän asuinsijansa.

Tässä vaiheessa ihminen henkenä saa katsella koko menneitä historiaansa, ei ainoastaan päättäneen elämänsä, vaan kulkuun kautta monien ruumiillistumien. Hän näkee, mitä hän missäkin oli oppinut ja miten nämä asiat olivat vaikuttamassa hänen vasta päättäneessään elämässään. Hän saa myös raottaa tulevaisuuden esirippua, nähdä tulevan elämänsä ja tehtävänsä siinä. Se on ihmissielun suurimpia juhlahetkiä.

Henki vuodattaa sitten itsestään uuden mentaali-, astraali- ja eetterikehon, joiden muodostamisessa ovat mukana entisten maanpäällisten elämien synnyttämät syyt ja vaikutukset. Tämä uusi sielu yhtyy sitten syntyvään lapsen kehoon, jonka hän saa vanhemmiltaan. Maailmaan syntyy uusi ihminen näiden alempien olemuspuolien, fyysisen, eetteri-, astraali- ja mentaali-kehon puolesta, mutta vanha, ikuinen, sisinnä oleva henki on sama. – Jokainen ihminen näin yhä uudelleen syntyessään maan päälle kokee ruumiin ylösnousemuksen.

Voimmeko näin persoonallisina olentoina, päivätajunnassamme saada minkäänlaista kuvaa omasta henkilökohtaisesta kuolemanjälkeisestä tilastamme, millaista minun elämäni siellä on oleva?

Voimme, vakuuttavat ne, jotka sanovat tietävänsä. He kehoittavatkin meitä itse kutakin tekemään analyysin siitä. Lyhyesti sanoen elämäni tuonelassa ja kiirastulissa on sellainen kuin unielämäni. Tarkatkaamme ja muistelkaamme siis uniamme!

Niiden laatua tarkastellessamme saamme siitä aavistuksen, viitteen. Jos kaikenlaiset pedot ja painajaiset minua ahdistelevat unissa ja saan kamppailla kaikenlaisissa vaikeuksissa, niin että usein herään tuskan hien vallassa, minun on syytä mitä pikimmin alkaa kasvattaa itseäni siveellisesti, etteivät kaikki vaivat jäisi kuolemanjälkeiseen aikaan. Sillä silloin siellä voi olla vaikeata. Jos taas uneni ovat kuin kulkua kesäisillä niityillä, purjehtimista ja soutelemista auringon kilossa merellä vienon tuulen puhaltaessa tai hiljalleen virtaavaa jokea pitkin, minulla ei kuoleman suhteen ole varsinaista hätää. – Taivaselämäni on sitä kauneinta, puhtainta ja ylevintä, mihin tässä päiväelämässä olen pyrkinyt. Jos olen itseni unohtaen tehnyt hyvää, auttanut köyhiä ja orpoja, levittänyt totuuden sanomaa, lohduttanut surevia, niin kaikki se on oleva eväänäni taivaaseen astuessani, niitä ”taivaallisia aarteita, joita ei koi syö eikä ruoste raiskaa”.

Mitään ei taivaassa, varsinaisessa kodissani, siis merkitse, onko minulla miljoonia pankissa, olenko kuningas tai kansojen johtaja, oppinut tai oppimaton. Siellä merkitsee vain, onko sydämeni ollut palava toisia auttamaan.

Ihmisen olisi siis järjestettävä elämänsä toiselle kannalle kuin elämämme yleensä on. Sehän suurin piirtein ottaen tähtää vain tämän 60–70 vuoden jakson järjestelyyn, minkä ihmiselämä normaalisti kestää, ottamatta huomioon tuota monin verroin pitempää aikaa, minkä ihminen viettää kuolemanjälkeisissä tiloissa. Lyhyesti sanoen, olisi otettava huomioon niiden tietäjien ja ihmiskunnan vapahtajien käytännölliset ohjeet, jotka aina ovat olleet tarjolla. Kristikuntamme perustaja Jeesus Kristus on Vuorisaarnassaan meille tulkinnut tätä ihmiselämän universaalia, yleispätevää lakia – ”lex universa”, sanoo latinalainen Uusi testamentti: älä koskaan suutu sydämessäsi, älä ajatuksissasi ole epäpuhdas, puhu aina totta, älä vastusta pahaa, rakasta kaikkia ihmisiä. Näitä käskyjä noudattamalla jokapäiväisessä elämässään ihminen valmistaa itseään astumaan oikeilla askelilla kuolemanjälkeiseen elämäänkin.

Mutta ihana elämä kuolemanjälkeisissä tiloissa – taivaassakaan – ei ole ihmisen päämäärä. Ei edes jälleensyntyminen paremmissa oloissa. ”Suurempi helvettiä, korkeampi taivasta on ikuinen elämä.” Ihminen käy koulua jälleensyntymästä toiseen ja kuolemanjälkeisissä tiloissa sitä varten, että hän voittaisi sen ikuisen elämän osallisuuden, joka on hänen henkensä eli varsinaisen ihmisen perintöosa. Ikuinen elämä on jo nyt olemassa tässä meidän ympärillämme ja sisällämme joka paikassa – niin kuin ovat helvetit ja taivaatkin –, vaikka silmämme eivät sitä näe, ennen kuin se meille avautuu. Ikuiseen elämään, hengen valtakuntaan ihminen on kutsuttu astumaan juuri nyt maan päällä eläessään, kuoleman jälkeen siihen ei voi päästä. – Miten se käy päinsä? Kulkemalla sydämensä ja sielunsa koko voimalla

suurten opettajien, esimerkiksi Jeesus Kristuksen, jälkiä teke-
mällä tästä henkisestä pyrkimyksestä elämänsä pääasian, jol-
le kaikki muut asiat ovat alistettuja – ei muuten. Silloin pon-
nistusten palkkana mutta kuitenkin kuin lahjana ylhäältä, ovi
avautuu ikuiseen elämään. Ihminen saa tietää olevansa ikuinen
olento, joka ei koskaan kuole, vaikka elämä muuttaakin muoto-
aan, ja että koko olemassaolon syvimpänä salaisuutena on elä-
män jatkuvuus, autuus, onni ja rakkaus – Jumala, rakastava Isä.

Se on hänen ylösnousemuksensa hengestä, hänen pääsiäis-
mysteriinsä.

Julkaistu Ruusu-Ristin kustantamana:

I painos v. 1948

II painos v. 1980

www.teosofia.net
e-kirjat